

данието на Олимпия отъ Филиппа нарушило постоянното, неизмѣнно до тогава, добро съгласие между бащата и нѣжно-любимия отъ него синъ, както и взаимнитѣ имъ, най дружественни отношения. Александръ взелъ страната на майка си и се оттеглилъ

съ нея въ Епиръ, като се изложилъ на гнѣва на Филиппа (337). И едва що Филиппъ се примирилъ съ Олимпия и Александра и тѣ се върнали отъ Епиръ, когато убийството на Филиппа отворило на Александра пътя къмъ прѣстола (336).

§ 7.

Първитѣ походи на Александра Великий противъ трибаллитѣ и илирийцитѣ (335).

Съ смъртта на Филиппа, цѣла Гърция и всички завоювани отъ него страни се раздвижили и заплашвали съ въстание. Трудността и опасността на Александровото положение се увеличили още повече съ неопредѣления рѣдъ за наследството на македонския прѣстолъ и съ прѣтенциитѣ за него отъ страна на братята на Александра, Птолемей и Арридей, и племянника му Аминтъ. Но Александръ отстранилъ съ помощта на привърженницитѣ си, прѣтендентитѣ на македонския прѣстолъ и призналъ за царъ на Македония, той, слѣдъ като наказалъ съ смъртъ убийцитѣ на баща си, заминалъ за Гърция. По пътя за тамъ строго наказалъ въроломнитѣ тессалийци и, подобно на Филиппа, билъ облѣченъ отъ гръцкия сеймъ въ Коринтъ въ званието върховенъ прѣдводителъ на силитѣ, въоръжени отъ Гърция противъ персийцитѣ. Убѣденъ въ необходимостта прѣди всичко да обезпечи външната безопасност на Македония и вътрѣшната тишина въ Гърция, той най напредъ се обърналъ противъ трибаллитѣ, едно отъ многобройнитѣ племена въ Тракия, което обитавало на дѣсната страна на Истръ или долний Дунавъ, малко по горѣ отъ устията на тѣзи рѣка, и което било въстанало въ съюзъ съ гетитѣ, които живѣяли на лѣвата ѣ страна. Като тръгналъ съ войскитѣ си, прѣзъ пролѣтѣта 335 година,

отъ Амфиполъ (близо до днешния Орфано въ Македония), по сѣверо-источна посока, той миналъ прѣзъ земитѣ на независимитѣ тракийски племена (въ тѣй нарѣчената Румелия) и слѣдъ 10-дневенъ походъ дошълъ до Хемския хребетъ (днесъ Балканитѣ). Тракийцитѣ му прѣпрѣчили пътя, като засели балканскитѣ тѣснини, входоветѣ и върховетѣ имъ, и се заградили съ кола. Александръ испратилъ дѣсното крило на фалангата, прѣдшествувано отъ стрѣлци, по върховетѣ на планинитѣ отъ тѣзи страна, гдѣто имало по удобни къмъ тѣхъ възлѣзи, и заповѣдалъ на рѣдоветѣ на оплититѣ да се растѣгнатъ и вървятъ тамъ гдѣто било възможно; — а самъ той, на чело на пѣшата агема, съ лѣвото крило, усилено съ иппасиститѣ и агриянитѣ, стрѣмително нападналъ тракийцитѣ отъ лѣвата страна. Тракийцитѣ били отблъснати съ загуба до 1500 души убити и нѣколко плѣнени, и се прѣснали по планинитѣ, като оставили въ ржцѣтѣ на македонцитѣ семейства и имотитѣ си. Като прѣминалъ прѣзъ Хемския хребетъ, Александръ влѣзълъ въ земитѣ на трибаллитѣ (въ днешна България) и прѣзъ тѣхъ се опжтилъ къмъ Истръ. По голѣмата частъ отъ трибаллитѣ, съ семейства си, имуществата си и съ много независими тракийци, се скрили въ единъ островъ на Истръ, Певкея; а останалитѣ трибалли засѣднали въ